

var muligt, at sørge for, at man ikke derved kom til at staae de nuværende Advancementsforhold. Man kunde jo f. Eks. gaa den Vej, at de nuværende Togsførere fik et Kurzus i Sprog.

Jeg skal dernæst vende mig til den højtærede Justitsminister, der søgte, ligesom „Berlingske Tidende“ forskellige Gange har søgt, at forsvare Politiet, og fremsførte forskellige Ting, blandt andet vedrørende Politiets Forhold over for Typograf Ssensens Hustru. Den højtærede Justitsminister oplæste flere Lægeerklæringer, hvoraf man fik det bestemte Indtryk, at denne Kvinde var syg og lidende. Men at hun var en syg og lidende Kvinde, synes jeg ikke gør Politiets Optræden bedre, tværtimod tjener det snarere i høj Grad til at skærpe Dommen over Politiets Optræden i denne Sag. At det har kunnet behandle en syg og nødlidende Kvinde paa denne Maade, synes jeg ikke taler til Politiets Forsvar. Jeg synes ogsaa, at den højtærede Justitsministers Forsvar, der betonedes, at hun var syg, meget syg, endog ogsaa døds syg — det fremgik af Erklæringerne — gør ikke Politiets Forhold bedre. Det var ikke — som den højtærede Minister antog — den Behrendste Sag, jeg sigtede til, da jeg talte om Politiet, der trængte ind med Vold og Magt i vore Boliger her i Kjøbenhavn, det var en anden Sag, jeg sigtede til, nemlig Sagen om Beatrice. Der er nu fremkommet i „Berlingske Tidende“ en Oplysning om, at denne Beatrice skulde være et Fruentimmer, som levede af Utugt. Det kender jeg ikke noget til. Men er det Tilfældet, at hun erhverver sine Penge paa den Maade, ja saa forundrer det mig endnu mere, at Politiet nedværdiger sig til at tigge 2 Kr. hos hende, at det i det hele taget ikke skammer sig ved at tigge Penge paa den Maade. Men et staar dog fast, nemlig at Politiet ved Hjælp af Viceværten har slaaet Døren ind i Vejigheden og er trængt ind med Magt. Deri forekommer der mig at ligge et Brud paa Grundlovens § 81 om Boligens Ukremlighed. Det forekommer mig ligeledes at være et Overgreb fra Politiets Side, naar det har beslaglagt hendes Breve og saa bag efter nægter at udlevere dem. Hvad den Behrendste Sag angaar, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at der i Grundloven staar, at ingen kan underkastes Varetægtsarrest uden at være beskyldt for en Forbrydelse, som paadrager vedkommende højere Straf end Bøder og simpelt Fængsel. Men hvad har nu Fru Behrend gjort? Hun skal have sagt, at Politiet var noget Skidt, men da hun kom i Grundlovsforhør, nægtede hun det. Saa

blev hun sat i Arrest, og der fik hun en saadan Behandling, at hun tænkte ved sig selv, at den Behandling, hun kunde faa for at have kaldt Politiet saaledes, ikke kunde blive værre end Behandlingen i Varetægtsarresten, og saa ordnedes Sagen i Miudelighed, og hun vedtog at betale en Bøde paa 150 Kr., og da hun ikke kunde betale Pengene, at affone dem med 4 Dages Vand og Brød. For mig i alt Fald — og jeg tror for de fleste andre Kjøbenhavnstere Borgere — staar den Behrendste Sag som en Række Overgreb fra Politiets Side.

Med Hensyn til mine Bemærkninger angaaende Varetægtsarrest udtalte den højtærede Justitsminister, at her var hans Stilling en helt anden, idet nemlig Forhørsdommerne stod under den overordnede Ret, altsaa under Højesteret. Ja, det er desværre saaledes, at vi have faaet en Retspraksis, der ganske sikkert ikke har nogen Hjemmel i vor Lovgivning. Saa vidt mig bekendt, staar der ikke et Ord i vor Lov om, at det er tilladt at anvende Tortur. Torturen er vist affattet for over hundrede Aar siden her i Landet, og dog anvendes Torturen endnu i stor Udstrækning, idet Forhørsdommeren over for Varetægtsarrestanter anvender Sult, aarelang Indspærring og Ensomhed. De nægte vedkommende enhver som helst Hjælp til Forsvar og Oplysning af sin Sag, de pine paa hundrede Maader Varetægtsarrestanterne saaledes, at de til sidst gøre dem til aandelig og legemlig forkuede Stakler, som Dommerne kunne faa til at sige ja til, hvad det skal være. Det viste sig ogsaa ved den saa behygtede Fejlsag for en Del Aar siden. Det er jo muligt, at den højtærede Justitsminister ikke kan forandre dette Forhold, men saa er det sørgeligt, at Højesteret holder sin Haand over saadanne Dommere og ikke udtaler sin Fordømmelsesdom over Forhørsdommere, der gaa saaledes frem mod Varetægtsarrestanter. Denne Retspraksis, som Forhørsdommerne have indført, skulde man se at komme til Livs, og derfor tror jeg, at det er fuldt berettiget at udtale, at der i Befolkningen er Længsel efter at faa en Retsreform gennemført, saa at man kan blive af med den Retspraksis, som nu er indført af vore Forhørsdommere. Den højtærede Justitsminister mente, at det ikke var formaalstjenligt, om han udsendte et Circulære for at indstærpe Politiet, navnlig de menige Betjente, deres Pligter. Det tror jeg heller ikke. Jeg tror nemlig ikke, at Fejlen ligger nede hos de menige Betjente. Jeg tror ikke, at disse Folk, der slide for en ringe Løn, gøre andet, end hvad de skulle gøre, og hvad deres overordnede ønske. Jeg